

Αριθμός απόφασης 103/2023

ΑΚ 799/2020

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΑΣ

34ο ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΤΜΗΜΑ

συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 17 Φεβρουαρίου 2022, με δικαστές τους Παναγιώτη Τσόγκα, Πρόεδρο Πρωτοδικών Δ.Δ., Αικατερίνη Κουτσοπούλου, Σοφία Ρέτσα, Πρωτοδίκες Δ.Δ., και γραμματέα τον Νικόλαο Καστόρα, δικαστικό υπάλληλο,

για να δικάσει την, με ημερομηνία κατάθεσης 3.7.2020 αίτηση ακύρωσης

των _____, υπηκόων αμφοτέρων Συρίας, προσωρινά διαμενόντων στο Κέντρο Φιλοξενίας «Καρά Τεπέ-Μαυροβούνι» Μυτιλήνης Λέσβου, οι οποίοι παραστάθηκαν μαζί με τον δικηγόρο Εμμανουήλ Χατζηχαλκιά,

κατά του Υπουργού Μετανάστευσης και Ασύλου, ο οποίος δεν παραστάθηκε.

Κατά τη δημόσια συζήτηση που ακολούθησε, το Δικαστήριο άκουσε την εισηγήτρια της υπόθεσης, Αικατερίνη Κουτσοπούλου, Πρωτοδίκη Δ.Δ., η οποία διάβασε τη σχετική έκθεσή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση, το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη και, αφού μελέτησε τη δικογραφία,

Σκέφτηκε κατά το νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινόμενης αιτήσεως δεν απαιτείται η καταβολή παραβόλου μετά την 90/2020 πράξη του Προέδρου του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών.

2. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση ζητείται η ακύρωση της ____2020 απόφασης της 13ης Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών της Αρχής Προσφυγών, με την οποία απερρίφθη προσφυγή των αιτούντων κατά της ____2020 απόφασης του Περιφερειακού Γραφείου Ασύλου (Π.Γ.Α.) Λέσβου.

2. Επειδή, η από 28.7.1951 Διεθνής Σύμβαση της Γενεύης περί της Νομικής Καταστάσεως των Προσφύγων, κυρωθείσα με το Ν.Δ. 3989/1959 (Α' 201), ορίζει στο άρθρο 1Α παράγραφος 2 (όπως η διάταξη αυτή τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 παράγραφος 2 του Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης της 31.1.1967, κυρωθέντος με τον ΑΝ 389/1968, Α' 125) ότι ως «πρόσφυγας» νοείται, μεταξύ άλλων, και κάθε πρόσωπο, το οποίο «συνεπεία δικαιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων ευρίσκεται εκτός της χώρας, της οποίας έχει την υπηκοότητα και δεν δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να απολαύη της προστασίας της Χώρας ταύτης».

3. Επειδή, από την ανωτέρω διάταξη συνάγεται ότι ο αλλοδαπός ο οποίος επιθυμεί την υπαγωγή του στο ειδικό προστατευτικό καθεστώς της Συμβάσεως, οφείλει να εκθέσει στις αρμόδιες αρχές με στοιχειώδη σαφήνεια τα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά που του προκαλούν κατά τρόπο αντικειμενικώς δικαιολογημένο φόβο διώξεως λόγω φυλής,

θηρσκείας, εθνικότητας, συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα ή πολιτικών πεποιθήσεων. Και να μην ο προσφεύγων διεθνή προστασία δεν είναι υποχρεωμένος να προσκομίσει τυπικά αποδεικτικά στοιχεία για την απόδειξη των ισχυρισμών του, έχει την υποχρέωση όμως να επικαλεστεί, έστω και χωρίς να προσκομίζει τυπικά αποδεικτικά στοιχεία, συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά ικανά να στοιχειοθετήσουν την συνδρομή των προϋποθέσεων υπαγωγής του στο ανωτέρω προστατευτικό καθεστώς (βλ. ΣΤΕ 1556/2011, 1464/2010, 2401/2010, 158/2010).

4. Επειδή, με την Οδηγία 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (L 337/26/20.12.2011) θεσπίστηκαν κοινά κριτήρια για τον προσδιορισμό των προσώπων που χρήζουν όντως διεθνούς προστασίας και ελήφθη μέριμνα προκειμένου να διασφαλισθεί ότι τα εν λόγω πρόσωπα έχουν πρόσβαση σε ελάχιστο επίπεδο παροχών σε όλα τα κράτη (αιτιολογική σκέψη 12). Η Οδηγία αυτή μεταφέρθηκε στην εθνική έννομη τάξη με το κατ' εξουσιοδότηση της παρ. 2 και 3 του άρθρου 5 του ν.3907/2011 (Α' 7/26-1-2011) εκδοθέν π.δ/μα 141/2013 (Α' 226/21.10.2013) και, ήδη από 01.01.2020, με τις διατάξεις του ν.4636/2019 (άρθρο 125 του νόμου αυτού). Στο άρθρο 2 (άρθρο 2 Οδηγίας) του ν.4636/2019 (Α' 169) «Περί Διεθνούς Προστασίας και άλλες διατάξεις», ορίζεται ότι: «α)...β)... ε) «πρόσφυγας» είναι ο υπήκοος τρίτης χώρας ο οποίος, συνεπεία βάσιμου φόβου δίωξης λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, πολιτικών πεποιθήσεων ή συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα, βρίσκεται εκτός της χώρας της ιθαγένειάς του και δεν μπορεί ή λόγω του φόβου αυτού δεν επιθυμεί να θέσει εαυτόν υπό την προστασία της εν λόγω χώρας ή ο ανιθαγενής ο οποίος, βρισκόμενος εκτός της χώρας της προηγούμενης συνήθους διαμονής του για τους ίδιους προαναφερθέντες λόγους, δεν μπορεί ή λόγω του φόβου αυτού δεν επιθυμεί να επιστρέψει σε αυτήν και στον οποίο δεν έχει εφαρμογή το άρθρο 12, στ) «καθεστώς πρόσφυγα» είναι η αναγνώριση από την αρμόδια ελληνική αρχή ενός υπηκόου τρίτης χώρας ή ανιθαγενούς ως πρόσφυγα..» και στο άρθρο 4 (άρθρο 4 της Οδηγίας) ότι: «1...2... Η αξιολόγηση της αίτησης διεθνούς προστασίας γίνεται σε εξατομικευμένη βάση και περιλαμβάνει τη συνεκτίμηση: α) των συναφών στοιχείων που σχετίζονται με τη χώρα καταγωγής, κατά το χρόνο λήψης της απόφασης, συμπεριλαμβανομένης της νομοθεσίας της χώρας αυτής και του τρόπου εφαρμογής της, β) των συναφών δηλώσεων και των εγγράφων που υπέβαλε ο προσφεύγων, συμπεριλαμβανομένων των στοιχείων που επικαλείται σχετικά με το αν έχει ήδη ή ενδέχεται να υποστεί δίωξη ή σοβαρή βλάβη, γ) της ατομικής κατάστασης και των προσωπικών περιστάσεων του προσφεύγοντος, όπως το προσωπικό ιστορικό, το φύλο και η ηλικία, ώστε να εκτιμηθεί αν, βάσει των προσωπικών περιστάσεων του προσφεύγοντος, οι πράξεις στις οποίες έχει ήδη εκτεθεί ή θα μπορούσε να εκτεθεί ισοδυναμούν με δίωξη ή σοβαρή βλάβη, δ) του ενδεχόμενου οι δραστηριότητες του προσφεύγοντος από τότε που εγκατέλειψε τη χώρα καταγωγής του να ανελήφθησαν με αποκλειστικό ή κύριο σκοπό τη δημιουργία των απαραίτητων συνθηκών για την υποβολή αίτησης διεθνούς προστασίας, ώστε να εκτιμηθεί αν ο ενδιαφερόμενος θα εκτεθεί, συνεπεία των δραστηριοτήτων αυτών, σε δίωξη ή σοβαρή βλάβη σε περίπτωση επιστροφής του στην εν λόγω χώρα, ε) εάν θα ήταν εύλογο να αναμένεται ότι ο προσφεύγων θα θέσει εαυτόν υπό την προστασία άλλης χώρας την ιθαγένεια της οποίας θα μπορούσε να διεκδικήσει. 4...». Περαιτέρω, στο άρθρο 6 (άρθρο 6 της Οδηγίας) ορίζεται ότι: «Στους φορείς δίωξης ή σοβαρής βλάβης συμπεριλαμβάνονται: α) το κράτος, β) ομάδες ή οργανώσεις, που ελέγχουν το κράτος ή σημαντικό μέρος του εδάφους του, γ) μη κρατικοί φορείς, αν μπορεί να καταδειχθεί ότι οι φορείς υπό α) και β), συμπεριλαμβανομένων των διεθνών οργανισμών δεν είναι σε θέση ή δεν επιθυμούν να παράσχουν προστασία κατά της δίωξης ή της σοβαρής βλάβης, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 7», στο άρθρο 9 (Άρθρο 9 της Οδηγίας) ότι: «1. Μία πράξη για να θεωρηθεί ως πράξη δίωξης κατά την έννοια του άρθρου 1Α της Σύμβασης της Γενεύης πρέπει: α) να είναι αρκούντως σοβαρή λόγω της φύσης ή της επανάληψης της, ώστε να συνιστά σοβαρή παραβίαση βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ειδικά των δικαιωμάτων από τα οποία δεν χωρεί παρέκκλιση σύμφωνα με το άρθρο 15 παράγραφος 2 της Ευρωπαϊκής

Σύμβασης για την προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών (ν.δ. 53/1974, Α 256), ή β) να αποτελεί σώρευση διαφόρων μέτρων, συμπεριλαμβανομένων παραβιάσεων ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η οποία να είναι αρκούντως σοβαρή, ούτως ώστε να θίγεται το άτομο κατά τρόπο αντίστοιχο με τον αναφερόμενο στο στοιχείο α. 2. ...3. Σύμφωνα με το άρθρο 2 (ε) πρέπει να υπάρχει συσχετισμός μεταξύ των λόγων που αναφέρονται στο άρθρο 10 και των ως άνω πράξεων δίωξης ή της έλλειψης προστασίας κατά των πράξεων αυτών». Εξάλλου, στο άρθρο 7 (άρθρο 7 της Οδηγίας) ορίζεται ότι: «1. Προστασία κατά της δίωξης ή της σοβαρής βλάβης μπορεί να παρέχεται μόνο από: α) το κράτος ή β) ομάδες ή οργανώσεις, συμπεριλαμβανομένων διεθνών οργανισμών, που ελέγχουν το κράτος ή σημαντικό μέρος του εδάφους του, υπό την προϋπόθεση ότι επιθυμούν να προσφέρουν προστασία σύμφωνα με την παράγραφο 2 και είναι σε θέση να το πράξουν. 2. Η προστασία κατά της δίωξης ή της σοβαρής βλάβης πρέπει να είναι αποτελεσματική και μη προσωρινή. Η προστασία αυτή παρέχεται γενικά όταν οι φορείς της παραγράφου 1 λαμβάνουν εύλογα μέτρα για να αποτρέψουν τη δίωξη ή την πρόκληση σοβαρής βλάβης, μεταξύ άλλων με τη λειτουργία αποτελεσματικού νομικού συστήματος για τον εντοπισμό, την ποινική δίωξη και τον κολασμό πράξεων που συνιστούν δίωξη ή σοβαρή βλάβη, και όταν ο προσφεύγων έχει πρόσβαση στην προστασία αυτή» και στο άρθρο 10 (Άρθρο 10 της Οδηγίας) ορίζεται ότι: « 1. Κατά την αξιολόγηση των λόγων της δίωξης, οι αρμόδιες αρχές εξέτασης και απόφασης, λαμβάνουν υπόψη ότι: α)...β)...γ) δ) η έννοια της εθνικότητας δεν περιορίζεται μόνο στην ιθαγένεια ή την έλλειψη της, αλλά περιλαμβάνει ιδίως την ιδιότητα του μέλους μίας ομάδας, η οποία προσδιορίζεται από την πολιτιστική, εθνοτική ή γλωσσική της ταυτότητα, τις κοινές γεωγραφικές ή πολιτικές καταβολές ή τη σχέση της με τον πληθυσμό άλλης χώρας, δ)... 2. Κατά την αξιολόγηση για το βάσιμο του φόβου του προσφεύγοντος ότι θα υποστεί δίωξη, δεν ασκεί επιρροή εάν ο προσφεύγων χαρακτηρίζεται πράγματι από το φυλετικό, θρησκευτικό, εθνικό, κοινωνικό ή πολιτικό στοιχείο, το οποίο προκαλεί τη δίωξη, υπό την προϋπόθεση ότι το χαρακτηριστικό αυτό του αποδίδεται από τον φορέα της δίωξης».

5. Επειδή, με την Οδηγία 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (L180/95/29.6.2013) θεσπίστηκαν κοινός κανόνες για τις διαδικασίες χορήγησης και ανάκλησης της διεθνούς προστασίας στα κράτη μέλη ενόψει της δημιουργίας κοινής διαδικασίας ασύλου στην Ένωση (αιτιολογική σκέψη 12). Στο άρθρο 39 της Οδηγίας ορίζεται ότι: «Έννοια της ευρωπαϊκής ασφαλούς τρίτης χώρας. 1. Τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν ότι η εξέταση της αίτησης διεθνούς προστασίας και της ασφάλειας του προσφεύγοντος υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες στις οποίες ευρίσκεται, όπως περιγράφεται στο κεφάλαιο II, δεν διεξάγεται ή δεν διεξάγεται πλήρως όταν η αρμόδια αρχή διαπιστώνει βάσει των γεγονότων ότι ο προσφεύγων επιδιώκει να εισέλθει ή έχει μόλις εισέλθει παράνομα στο έδαφος της χώρας της από ασφαλή τρίτη χώρα σύμφωνα με την παράγραφο 2. 2. Μια τρίτη χώρα μπορεί να θεωρηθεί ως ασφαλής τρίτη χώρα κατά την έννοια της παραγράφου 1 μόνον εφόσον: α) έχει επικυρώσει και τηρεί τις διατάξεις της σύμβασης της Γενεύης χωρίς γεωγραφικούς περιορισμούς· β) εφαρμόζει διαδικασία ασύλου προβλεπόμενη από τη νομοθεσία· και γ) έχει επικυρώσει την ευρωπαϊκή σύμβαση για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών και τηρεί τις διατάξεις της, περιλαμβανομένων των κανόνων περί πραγματικής προσφυγής». Περαιτέρω, στο άρθρο 36 ορίζεται ότι: «Έννοια της ασφαλούς χώρας καταγωγής 1. Τρίτη χώρα που έχει χαρακτηριστεί ως ασφαλής χώρα καταγωγής σύμφωνα με την παρούσα οδηγία μπορεί, έπειτα από ατομική εξέταση της αίτησης, να θεωρηθεί ως ασφαλής χώρα καταγωγής για συγκεκριμένο προσφεύγοντα μόνο εφόσον ο προσφεύγων: α) έχει την ιθαγένεια της χώρας αυτής· ή β) είναι ανιθαγενής και είχε προηγουμένως τη συνήθη διαμονή του στην εν λόγω χώρα και δεν έχει προβάλει σοβαρούς λόγους για να θεωρηθεί ότι η χώρα δεν είναι ασφαλής χώρα καταγωγής υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες στις οποίες ευρίσκεται και όσον αφορά τον χαρακτηρισμό του ως δικαιούχου διεθνούς προστασίας σύμφωνα με την οδηγία 2011/95/ΕΕ. 2. Τα κράτη

μέλη θεσπίζουν στην εθνική νομοθεσία τους περαιτέρω κανόνες και λεπτομερείς διατάξεις για την εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας.» και στο Παράρτημα I της Οδηγίας ότι «Χαρακτηρισμός των ασφαλών χωρών καταγωγής κατά την έννοια του άρθρου 37 παράγραφος 1. Μια χώρα θεωρείται ως ασφαλής χώρα καταγωγής εάν, βάσει της νομικής κατάστασης, της εφαρμογής του δικαίου στο πλαίσιο δημοκρατικού συστήματος και των γενικών πολιτικών συνθηκών, καταδεικνύεται σαφώς ότι γενικά και μόνιμα δεν υφίσταται δίωξη όπως ορίζεται στο άρθρο 9 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ ούτε βασανιστήρια ή απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία ούτε απειλή που προκύπτει από τη χρήση αδιάκριτης βίας σε καταστάσεις διεθνούς ή εσωτερικής ένοπλης σύγκρουσης. Κατά την εκτίμηση αυτή λαμβάνεται μεταξύ άλλων υπόψη ο βαθμός στον οποίο παρέχεται προστασία κατά της δίωξης ή της κακομεταχείρισης με τα εξής: α) σχετικές νομοθετικές και κανονιστικές διατάξεις της χώρας και τρόπος εφαρμογής τους β) τήρηση των δικαιωμάτων και των ελευθεριών που ορίζονται στην Ευρωπαϊκή σύμβαση για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών και/ή στο διεθνές σύμφωνο για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα και/ή στη σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών κατά των βασανιστηρίων, ιδίως δε των δικαιωμάτων από τα οποία δεν χωρεί παρέκκλιση δυνάμει του άρθρου 15 παράγραφος 2 της εν λόγω Ευρωπαϊκής σύμβασης γ) τήρηση της αρχής της μη επαναπροώθησης σύμφωνα με τη σύμβαση της Γενεύης δ) πρόβλεψη μηχανισμού πραγματικής προσφυγής κατά των παραβιάσεων των εν λόγω δικαιωμάτων και ελευθεριών.» Τέλος, στο άρθρο 38 ορίζεται ότι: «Έννοια των ασφαλών τρίτων χωρών. 1. Τα κράτη μέλη μπορούν να εφαρμόζουν την έννοια των ασφαλών τρίτων χωρών μόνο εφόσον οι αρμόδιες αρχές κρίνουν ότι η μεταχείριση του προσφεύγοντος διεθνή προστασία στην οικεία τρίτη χώρα θα πληροί τα εξής κριτήρια: α) δεν απειλούνται η ζωή και η ελευθερία λόγω φυλής, θρησκείας, ιθαγένειας, κοινωνικής τάξης ή πολιτικών πεποιθήσεων· β) δεν υπάρχει κίνδυνος σοβαρής βλάβης, όπως ορίζεται στην οδηγία 2011/95/ΕΕ· γ) τηρείται η αρχή της μη επαναπροώθησης σύμφωνα με τη σύμβαση της Γενεύης· δ) τηρείται η απαγόρευση της απομάκρυνσης κατά παράβαση του δικαιώματος αποφυγής των βασανιστηρίων και της σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης, όπως ορίζεται στο διεθνές δίκαιο· και ε) υπάρχει η δυνατότητα να ζητηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα και, στην περίπτωση που ο προσφεύγων αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, να του χορηγηθεί προστασία σύμφωνα με τη σύμβαση της Γενεύης. 2. Η εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας υπόκειται στους κανόνες του εθνικού δικαίου, περιλαμβανομένων: α) των κανόνων που απαιτούν σύνδεσμο μεταξύ του προσφεύγοντος και της οικείας τρίτης χώρας, βάσει της οποίας θα ήταν εύλογο για τον προσφεύγοντα να μεταβεί στη συγκεκριμένη χώρα β) των κανόνων σχετικά με τη μεθοδολογία που πρέπει να ακολουθούν οι αρμόδιες αρχές προκειμένου να κρίνουν ότι η έννοια της ασφαλούς τρίτης χώρας μπορεί να εφαρμοσθεί σε συγκεκριμένη χώρα ή συγκεκριμένο προσφεύγοντα. Η μεθοδολογία αυτή μπορεί π.χ. να περιλαμβάνει μια εξέταση του ασφαλούς χαρακτήρα της χώρας για συγκεκριμένο προσφεύγοντα και/ή τον εθνικό χαρακτηρισμό των χωρών που θεωρούνται ως γενικά ασφαλείς γ) των κανόνων σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο οι οποίοι επιτρέπουν να εξετάζεται χωριστά κατά πόσον η οικεία τρίτη χώρα είναι ασφαλής για συγκεκριμένο προσφεύγοντα και οι οποίοι επιτρέπουν, τουλάχιστον, στον προσφεύγοντα να προσβάλλει την εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας επικαλούμενος ως λόγο το γεγονός ότι η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες στις οποίες ευρίσκεται. Ο προσφεύγων έχει επίσης τη δυνατότητα να αμφισβητήσει την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ αυτού και της τρίτης χώρας σύμφωνα με το στοιχείο α). 3. Κατά την εφαρμογή απόφασης που βασίζεται αποκλειστικά στο παρόν άρθρο, τα κράτη μέλη: α) ενημερώνουν σχετικά τον προσφεύγοντα και β) του χορηγούν έγγραφο με το οποίο ενημερώνονται οι αρχές της εν λόγω τρίτης χώρας, στη γλώσσα της χώρας αυτής, ότι η αίτηση δεν έχει εξετασθεί επί της ουσίας. 4. Όταν η τρίτη χώρα δεν επιτρέπει στον προσφεύγοντα να εισέλθει στο έδαφός της, τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε αυτός να έχει πρόσβαση σε διαδικασία σύμφωνα με τις βασικές αρχές και εγγυήσεις που περιγράφονται στο κεφάλαιο II. 5. Τα κράτη μέλη ενημερώνουν περιοδικώς την Επιτροπή σχετικά με τις χώρες έναντι των οποίων εφαρμόζεται

η αρχή αυτή σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος άρθρου».

6. Επειδή, η Οδηγία 2013/32/ΕΕ μεταφέρθηκε στην εσωτερική έννομη τάξη, αρχικά, με τον Ν. 4375/2016 (Α-51) όπως τροποποιήθηκε με τον Ν. 4399/2016 και, ακολούθως, με τον Ν. 4636/2019 στο άρθρο 84 (Άρθρο 33 της Οδηγίας) του οποίου ορίζονται τα εξής: « 1. Οι Αρχές Απόφασης, με σχετική απόφαση, απορρίπτουν αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη, εφόσον: α. ... δ. μία χώρα, που δεν είναι κράτος - μέλος, θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για τον προσφεύγοντα σύμφωνα με το άρθρο 86 του παρόντος. ...». Περαιτέρω, στο άρθρο 86 (Άρθρο 38 της Οδηγίας), όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 16 του Ν. 4686/2020, ορίζεται ότι: «1. Μια χώρα θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για έναν συγκεκριμένο προσφεύγοντα, όταν πληρούνται σωρευτικά τα εξής κριτήρια: α. δεν απειλούνται η ζωή και η ελευθερία του λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα ή πολιτικών πεποιθήσεων, β. η χώρα αυτή τηρεί την αρχή της μη επαναπροώθησης, σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης, γ. δεν υπάρχει κίνδυνος σοβαρής βλάβης, για τον προσφεύγοντα κατά το άρθρο 15 του παρόντος νόμου, δ. η χώρα αυτή απαγορεύει την απομάκρυνση κάποιου, σε χώρα όπου κινδυνεύει να υποστεί βασανιστήρια ή σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία, όπως ορίζεται στο διεθνές δίκαιο, ε. υπάρχει η δυνατότητα να ζητηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα και στην περίπτωση που ο προσφεύγων αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, να του χορηγηθεί προστασία σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης, και στ. ο προσφεύγων έχει σύνδεσμο με την εν λόγω τρίτη χώρα, βάσει του οποίου θα ήταν εύλογο για αυτόν να μεταβεί σε αυτή. Η διέλευση του προσφεύγοντος από τρίτη χώρα μπορεί, σε συνδυασμό με συγκεκριμένες περιστάσεις που τον αφορούν, ιδίως (α) τον χρόνο παραμονής του σε αυτή, (β) ενδεχόμενη επαφή ή αντικειμενική και υποκειμενική δυνατότητα επαφής με τις αρχές, για πρόσβαση σε εργασία ή χορήγηση δικαιώματος διαμονής, (γ) ενδεχόμενη, προηγούμενη της διέλευσης, διαμονή όπως ενδεικτικά επισκέψεις μακράς διάρκειας ή σπουδές, (δ) ύπαρξη οποιωνδήποτε ακόμη και μακρινών συγγενικών δεσμών, (ε) ύπαρξη κοινωνικών ή επαγγελματικών ή πολιτιστικών σχέσεων, (στ) ύπαρξη ιδιοκτησίας, (ζ) σύνδεση με ευρύτερη κοινότητα, (η) γνώση της οικείας γλώσσας, (θ) γεωγραφική εγγύτητα της χώρας καταγωγής, να θεωρηθεί ως σύνδεσμος του προσφεύγοντος με την τρίτη χώρα, βάσει του οποίου θα ήταν εύλογο για αυτόν να μεταβεί σε αυτή. 2. Η συνδρομή των ως άνω κριτηρίων εξετάζεται ανά περίπτωση και για κάθε προσφεύγοντα ξεχωριστά, εκτός αν η τρίτη χώρα έχει χαρακτηριστεί ως γενικά ασφαλής και εμπεριέχεται στον εθνικό κατάλογο ασφαλών τρίτων χωρών. Στην τελευταία αυτή περίπτωση ο προσφεύγων διεθνή προστασία, δύναται να αντικρούει την εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας, επικαλούμενος ως λόγο το γεγονός ότι, η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες στις οποίες αυτός ευρίσκεται. 3. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Προστασίας του Πολίτη και Εξωτερικών, η οποία εκδίδεται κατόπιν εισήγησης του Διευθυντή της Υπηρεσίας Άσυλου, καθορίζονται οι τρίτες χώρες που χαρακτηρίζονται ασφαλείς, σύμφωνα με το παρόν άρθρο, για ορισμένες κατηγορίες αιτούντων άσυλο, ανάλογα με τα χαρακτηριστικά τους (φυλετικά, θρησκευτικά, κ.ά.) για τους σκοπούς της εξέτασης αιτήσεων διεθνούς προστασίας. Προσφεύγων διεθνή προστασία, δύναται να αντικρούει την εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας στην περίπτωση που, επικαλούμενος ως λόγο το γεγονός ότι η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες που αυτός ευρίσκεται. Τα στοιχεία (εσωτερικό νομοθετικό καθεστώς της τρίτης χώρας, διμερείς ή πολυμερείς διακρατικές συμφωνίες ή συμφωνίες της τρίτης χώρας με την Ευρωπαϊκή Ένωση, καθώς και εσωτερική πρακτική), που λαμβάνονται υπόψη για την έκδοση της ανωτέρω Κοινής Υπουργικής Απόφασης, πρέπει να είναι επίκαιρα και να προέρχονται από έγκυρες πηγές ενημέρωσης, ιδίως από επίσημες διπλωματικές πηγές της ημεδαπής και της αλλοδαπής, την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Υποστήριξης για το Άσυλο, τη νομοθεσία των λοιπών κρατών - μελών σε σχέση με την έννοια των ασφαλών τρίτων χωρών, το Συμβούλιο της Ευρώπης, την Ύπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες. Ο καθορισμός επανεξετάζεται υποχρεωτικά τον Νοέμβριο κάθε έτους. Αν διαπιστώνεται σημαντική αλλαγή

της κατάστασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε χώρα που έχει χαρακτηριστεί ως ασφαλής τρίτη χώρα, ο χαρακτηρισμός επανεξετάζεται το ταχύτερο δυνατό και προ της παρέλευσης έτους, κατά το προηγούμενο εδάφιο. Για κάθε απόφαση χαρακτηρισμού ενημερώνεται η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. 4. Σε περίπτωση έκδοσης απόφασης που βασίζεται αποκλειστικά στο παρόν άρθρο, οι Αρμόδιες Αρχές Παραλαβής, ενημερώνουν σχετικά τον προσφεύγοντα και του χορηγούν έγγραφο, με το οποίο ενημερώνονται οι αρχές της εν λόγω τρίτης χώρας ότι η αίτηση δεν έχει εξεταστεί επί της ουσίας. 5. Όταν η ως άνω τρίτη χώρα δεν επιτρέπει στον προσφεύγοντα να εισέλθει στο έδαφός της, η αίτησή του εξετάζεται επί της ουσίας από τις Αρμόδιες Αρχές Απόφασης. 6. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ενημερώνεται σε ετήσια βάση από τις αρμόδιες υπηρεσίες του Υπουργείου Εξωτερικών για τις χώρες που χαρακτηρίζονται ασφαλείς σύμφωνα με το παρόν άρθρο.».

7. Επειδή, όπως γίνεται παγίως δεκτό από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η Σύμβαση της Γενεύης αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο του διεθνούς νομικού συστήματος για την προστασία των προσφύγων και οι διατάξεις των οδηγιών που συγκροτούν το Κοινό Ευρωπαϊκό Σύστημα Ασύλου, όπως, μεταξύ άλλων, οι οδηγίες 2011/95/ΕΚ και 2013/32/ΕΕ σχετικά με τις προϋποθέσεις χορηγήσεως του καθεστώτος του πρόσφυγα και εν γένει διεθνούς προστασίας, το περιεχόμενο του καθεστώτος αυτού και τις ακολουθητέες διαδικασίες θεσπίσθηκαν με σκοπό τη διευκόλυνση των αρμοδίων αρχών των κρατών μελών κατά την εφαρμογή της Συμβάσεως αυτής έχοντας ως βάση κοινές έννοιες και κοινά κριτήρια. Οι διατάξεις των ως άνω οδηγιών πρέπει, ως εκ τούτου, να ερμηνεύονται συμπληρωματικά η μία προς την άλλη, υπό το πρίσμα της όλης οικονομίας και του σκοπού τους, σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης και τις λοιπές σχετικές «συναφείς» διεθνείς συμβάσεις, κατά τα αναφερόμενα στο άρθρο 78 παρ. 1 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εφεξής Σ.Λ.Ε.Ε.). Κατά την ερμηνεία αυτή θα πρέπει επίσης να γίνονται σεβαστά τα θεμελιώδη δικαιώματα που αναγνωρίζει ο Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (πρβλ. Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης - ΔΕΕ - αποφάσεις της 8.5.2014, C-199/12 έως C-201/12, X και λοιποί, σκέψεις 39 και 40, και της 26.2.2015, C-472/13, Shepherd, σκέψεις 22 και 23). Τα κράτη μέλη οφείλουν όχι μόνο να ερμηνεύουν το εθνικό δίκαιό τους κατά τρόπο σύμφωνο με το δίκαιο της Ένωσης, αλλά και να μεριμνούν ώστε να μην στηρίζονται σε ερμηνεία αντίθετη προς τα θεμελιώδη δικαιώματα που προασπίζει η έννομη τάξη της Ένωσης ή προς τις λοιπές γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης (βλ. απόφαση ΔΕΕ της 21.12.2011, C-411/10 και C-439/10, N.S. και λοιποί, σκέψη 77) (Ολ ΣτΕ 2347,2348/2017 σκ 13).

8. Επειδή, προκειμένου να διαπιστωθεί αν η τρίτη χώρα είναι ασφαλής, οι εθνικές αρχές θα πρέπει να προβούν σε έλεγχο που διενεργείται σε δύο στάδια. Σε πρώτο στάδιο, θα πρέπει να διερευνήσουν αν, ενόψει των γενικών κοινωνικών, νομικών και πολιτικών συνθηκών της τρίτης χώρας, πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 38 και κατά συνέπεια η τρίτη χώρα μπορεί να θεωρηθεί ως ασφαλής σε γενικό επίπεδο, έχοντας προς τούτο γενικό βάρος απόδειξης. Οποιαδήποτε όμως προσβολή εκ μέρους του τρίτου κράτους, δικαιωμάτων του αιτούντος, δεν μπορεί να οδηγήσει, άνευ ετέρου, στον χαρακτηρισμό του τρίτου κράτους ως μη ασφαλούς. Διότι θα ήταν αντίθετο προς τους σκοπούς και το σύστημα της Οδηγίας 2013/32/ΕΕ, καθ' ο μέρος αφορά στην εφαρμογή της έννοιας της «ασφαλούς χώρας», αν ήθελε γίνει δεκτό ότι η παραμικρή παραβίαση εκ μέρους της τρίτης χώρας των υποχρεώσεων της που τυχόν απορρέουν από διεθνείς και ευρωπαϊκές συμβάσεις και σχετίζονται με την τήρηση της αρχής της μη επαναπροώθησης και της απαγόρευσης απομάκρυνσης κατά παράβαση του δικαιώματος αποφυγής των βασανιστηρίων και της σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης, αρκεί για να παρακλώσει κάθε μεταφορά αιτούντος άσυλο προς αυτήν. Εάν, όμως, οποιαδήποτε παράβαση από το τρίτο κράτος είχε ως συνέπεια να παρακλώσει το κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε η αίτηση ασύλου, κατά την εξέταση αυτής, υπό το πρίσμα του άρθρου 38 της Οδηγίας, να προβεί στη μεταφορά του αιτούντος

προς την τρίτη χώρα, τούτο θα είχε ως αποτέλεσμα να προστεθεί στα κριτήρια της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας που παρατίθενται στο άρθρο 38 της Οδηγίας, επιπλέον κριτήριο αποκλεισμού, βάσει του οποίου ήσσονος σημασίας παραβάσεις θεμελιωδών δικαιωμάτων, εντός ορισμένου τρίτου κράτους, αποκλείουν την εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας και εμποδίζουν τα κράτη στα οποία αρχικώς υπεβλήθη η αίτηση να απορρίψουν αυτήν ως απαράδεκτη κατά το άρθρο 33 της Οδηγίας. Μια τέτοια συνέπεια θα καθιστούσε άνευ ουσίας το άρθρο 38 της Οδηγίας και θα έθετε σε κίνδυνο την επίτευξη του σκοπού του ενωσιακού νομοθέτη όπως αυτός αποτυπώνεται στην αιτιολογική σκέψη 44 της Οδηγίας, σύμφωνα με την οποία τα κράτη μέλη δεν πρέπει να υποχρεώνονται να αξιολογούν αιτήσεις διεθνούς προστασίας που υποβάλλονται στα σύνορα ή στις ζώνες διέλευσης επί της ουσίας, όταν ο αιτών ως εκ της επαρκούς συνδέσεώς του με τρίτη χώρα αναμένεται ευλόγως να αναζητήσει προστασία σε αυτήν και υφίστανται λόγοι για να θεωρηθεί ότι ο αιτών θα τύχει εισδοχής ή επανεισδοχής στην εν λόγω χώρα, η οποία είναι ασφαλής ως προς αυτόν. Αντιθέτως, σε περίπτωση κατά την οποία υφίσταται σοβαρός κίνδυνος συστημικών πλημμελειών όσον αφορά τη διαδικασία χορηγήσεως ασύλου και τις συνθήκες υποδοχής των αιτούντων άσυλο στην τρίτη χώρα, συνεπαγόμενος, σοβαρό και αποδεδειγμένο λόγο που να πείθει ότι ο αιτών άσυλο που μεταφέρεται στην επικράτεια αυτού του κράτους, θα διατρέξει ουσιαστικό κίνδυνο να υποστεί απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση, κατά την έννοια του άρθρου 4 του Χάρτη, η μεταφορά αυτή αντιβαίνει στην εν λόγω διάταξη. Εφόσον δε οι εθνικές αρχές διαπιστώσουν ότι η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής σε γενικό επίπεδο, τότε παρέλκει ο έλεγχος του δεύτερου σταδίου. Σε περίπτωση όμως έχει ήδη διαπιστωθεί σε γενικό επίπεδο ο ασφαλής χαρακτήρας της χώρας και υπό την αυτονόητη προϋπόθεση ότι ο αιτών προβάλλει ότι η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής ως προς αυτόν, επικαλούμενος, ως έχει υποχρέωση, έστω και χωρίς να προσκομίσει τυπικά αποδεικτικά στοιχεία, συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά που του προκαλούν κατά τρόπο αντικειμενικώς δικαιολογημένο φόβο δίωξης για έναν από τους λόγους της Σύμβασης της Γενεύης, έχοντας προς τούτο ειδικό βάρος απόδειξης, οι εθνικές αρχές προβαίνουν στο δεύτερο στάδιο του ελέγχου. Στο στάδιο αυτό οι εθνικές αρχές οφείλουν να διαπιστώσουν την αξιοπιστία των προβαλλόμενων ισχυρισμών και να αξιολογήσουν, σε εξατομικευμένη βάση, συνεκτιμωμένων των προσωπικών περιστάσεων του αιτούντος, συμπεριλαμβανομένων παραγόντων όπως το προσωπικό ιστορικό, το φύλο και η ηλικία του (πρβλ. αποφάσεις της 22.11.2012, C-277/11, Μ., EU:C:2012:744, σκ. 64, της 2.12.2014, Α. κ.λ.π., EU:C:2014:2406, σκ. 57) αν ο αιτών καταδεικνύει ότι υπάρχουν έγκυροι λόγοι για τους οποίους η χώρα αυτή δεν πρέπει να θεωρείται ασφαλής στην περίπτωση του και στην περίπτωση που κρίνουν ότι υπάρχουν έγκυροι λόγοι για τους οποίους η χώρα δεν πρέπει να θεωρείται ασφαλής στην περίπτωση του, ο χαρακτηρισμός της ως ασφαλούς δεν θα ισχύει πλέον καθ' ο μέρος τον αφορά (πρβλ. αποφάσεις της 22.11.2012, C-277/11, Μ., EU:C:2012:744, σκ. 64, της 2.12.2014, Α. κ.λ.π., EU:C:2014:2406, σκ. 57). Διότι δεν μπορεί να τεκμαίρεται χωρίς την κατά περίπτωση εκτίμηση των κρίσιμων περιστατικών ότι μια τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής χώρα, όπως και αντίστροφα η απουσία παραβιάσεων του διεθνούς δικαίου δεν σημαίνει ότι δεν κινδυνεύει ατομικώς ο αιτών.

9. Επειδή, από τα στοιχεία του φακέλου της υποθέσεως προκύπτουν τα ακόλουθα: Η αιτούσα υπό στοιχείο 1, υπήκοος Συρίας, κατέθεσε στις 07.01.2020 αίτηση χορήγησης διεθνούς προστασίας στο Περιφερειακό Γραφείο Ασύλου Λέσβου, για τον εαυτό της ατομικά και για λογαριασμό των ανηλίκων τέκνων της. Ακολούθως, με το ____/2020 ενημερωτικό σημείωμα του Κέντρου Υποδοχής και Ταυτοποίησης κρίθηκε ότι η αιτούσα εμπίπτει στην κατηγορία των ευάλωτων προσώπων και ειδικότερα, στην περίπτωση α' του άρθρου 58 του Ν. 4636/2019 (μονογονεϊκές οικογένειες με ανήλικα τέκνα). Εν συνεχεία, η ως άνω αιτούσα προσήλθε στην προσωπική συνέντευξη του αιτήματός της, κατά την οποία δήλωσε ότι γεννήθηκε στις 31.01.1987 στη Συρία, έχει αραβική καταγωγή και ως προς το θρήσκευμα είναι μουσουλμάνα. Έχει φοιτήσει στο σχολείο μέχρι τη δεύτερη ή τρίτη τάξη. Διέμενε στο Χαλέπι με τον σύζυγό της, ο οποίος σκοτώθηκε από έκρηξη. Η ίδια με τα τέκνα της αποτελούν μονογονεϊκή

οικογένεια. Εγκατέλειψαν το Χαλέπι, όταν έμαθαν ότι το καθεστώς θα εισβάλει και μετέβησαν στο Idlib. Εν συνεχεία διήλθαν από την Τουρκία στην Ελλάδα, στη δε Τουρκία διέμεναν για διάστημα τριών (3) εβδομάδων. Ειδικότερα, ανέφερε ότι κατάφεραν και πέρασαν στην Τουρκία μετά από πολλές προσπάθειες, εκ των οποίων σε μία συνελήφθησαν στα σύνορα Συρίας -Τουρκίας, καθώς οι Τούρκοι πυροβολούσαν στους νεαρούς και ένας από αυτούς με το όνομα _____ σκοτώθηκε. Έφτασαν στην περιοχή Rihanya της Τουρκίας, με ένα μικρό φορητό και στη συνέχεια μετέβησαν στη Σμύρνη. Κατά τη διαδρομή τους αντιμετώπιζαν άσχημα. Διέμεινε τρεις εβδομάδες στη Σμύρνη, όπου τους κακομεταχειρίζονταν και τους προέβαλαν. Εγκατέλειψαν την Τουρκία, εξαιτίας της άσχημης αντιμετώπισης από τους ντόπιους. Δεν τους αντιμετώπιζαν ως ανθρώπινα όντα. Η ζωή ήταν πολύ ακριβή στην Τουρκία και, επομένως, εάν επιστρέψουν δεν θα είναι σε θέση να ταΐσει τα παιδιά της και ειδικά την κόρη της που είναι άρρωστη και η οποία σταματάει να ανασαίνει κάποιες φορές και χάνει τις αισθήσεις της. Κατά τη διάρκεια των τριών εβδομάδων της διαμονής της στην Τουρκία, κάθε φορά που ήθελε να αγοράσει κάτι της μιλούσαν επιθετικά. Δεν είναι μόνο ο κακός τρόπος τους, αλλά η ζωή εν γένει είναι δύσκολη στην Τουρκία. Για αυτόν τον λόγο δεν απευθύνθηκε στις αρχές για χορήγηση άδειας παραμονής. Τέλος δήλωσε ότι δεν έχει ταξιδέψει στο παρελθόν στην Τουρκία, ούτε διαθέτει υποστηρικτικό δίκτυο στην χώρα αυτή. Ήρθε σε επαφή με τις τουρκικές αρχές μόνο όταν συνελήφθη στην προσπάθεια να διέλθει τα ελληνοτουρκικά σύνορα. Τότε οι αρχές του συνέλαβαν και τους είπαν να γυρίσουν πίσω στην χώρα του, αλλά εκείνοι ξαναγύρισαν στον διακινητή. Δήλωσε ότι γνωρίζει από άλλους ανθρώπους πως Σύριοι έχουν επιστραφεί πίσω τη Συρία και προέβαλε ότι η ίδια και τα ανήλικα τέκνα της δεν θα μπορέσουν να παραμείνουν στην Τουρκία. Η αίτηση αυτή, τηρουμένων των κατά νόμον διαδικαστικών προϋποθέσεων, εξετάστηκε με την ταχύρρυθμη διαδικασία του άρθρου 90 παρ. 3 του Ν. 4636/2019 και απορρίφθηκε ως απαράδεκτη με την _____2020 απόφαση του Π.Γ.Α. Λέσβου με την αιτιολογία ότι η Τουρκία μπορεί να χαρακτηριστεί ως «πρώτη χώρα ασύλου» ή «ασφαλής Τρίτη χώρα» για την αιτούσα και τα ανήλικα τέκνα της και περαιτέρω διατάχθηκε η επανεισδοχή αυτών στην Τουρκία. Κατά της αποφάσεως αυτής η αιτούσα άσκησε την από _____2020 προσφυγή ενώπιον της 13ης Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών, η οποία αφού μελέτησε όλα τα στοιχεία του ατομικού διοικητικού φακέλου της αιτούσας, τους προβληθέντες εκ μέρους της ισχυρισμούς, καθ' όλα τα στάδια της διοικητικής διαδικασίας, απέρριψε την προσφυγή ως αβάσιμη. Ειδικότερα, με την προσβαλλόμενη πράξη, κρίθηκε ότι διέμεναν στην Τουρκία για διάστημα 3 εβδομάδων κατά το οποίο δεν αντιμετώπισαν ουσιώδη προβλήματα από τις τουρκικές αρχές. Για τον λόγο αυτό ειδικώς για αυτούς πληρούνται σωρευτικώς τα κατ' άρθρο 86 του Ν. 4636/2019 (άρθρο 38 της Οδηγίας 2013/32/ΕΕ) κριτήρια, η δε αιτούσα δεν επικαλέστηκε κατά τρόπο ειδικό και συγκεκριμένο, κρίσιμα στοιχεία και περιστατικά, από τα οποία να μπορεί να τεκμηριωθεί κατά τρόπο αρκούντως σαφή και συγκεκριμένο η συνδρομή πραγματικού, προσωπικού και ενεστώτος κινδύνου και η ύπαρξη ατομικού φόβου δίωξης στην Τουρκία, συνεπεία δε τούτων η Τουρκία θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για αυτούς.

8. Επειδή, ως προς την συνδρομή του κριτηρίου της περίπτωσης α' της παραγράφου 1 του άρθρου 86 του Ν. 4636/2019 (ότι δηλαδή δεν απειλούνται η ζωή και η ελευθερία του συγκεκριμένου αιτούντος λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα ή πολιτικών πεποιθήσεων, άρθρο 38 παρ. 1 περ. α' της οδηγίας 2013/32/ΕΕ) έγιναν δεκτά με την προσβαλλόμενη πράξη της Επιτροπής Προσφυγών τα εξής: «...οι φόβοι τους είναι γενικοί και δεν δύναται να υπαχθούν στα προαναφερθέντα κριτήρια...καθόσον αφορούν τις δύσκολες συνθήκες διαβίωσης στην Τουρκία και την έλλειψη υποστηρικτικού δικτύου, επομένως, δεν μπορεί να πιθανολογηθεί με βάση τους ισχυρισμούς τους ότι αυτοί έχουν εκτεθεί ή θα μπορούσαν να εκτεθούν σε πράξεις δίωξης, ιδίως αυτών της παραβίασης βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ειδικά αν υποβάλουν αίτημα διεθνούς προστασίας στην Τουρκία. Μάλιστα χαρακτηριστικό είναι ότι η πρώτη (αιτούσα) κατά την προφορική της συνέντευξη δεν μνημονεύει οιοδήποτε περιστατικό που να έλαβε χώρα σε

βάρους τους εξαιτίας της καταγωγής τους, προερχόμενο από τις εθνικές αρχές τη Τουρκίας, κατά τη διάρκεια της παραμονής τους το έδαφος της χώρας αυτής. Εξάλλου δεν προκύπτει καθ' οιονδήποτε τρόπο ότι οι εθνικές αρχές αρνούνται ή δεν είναι σε θέση να τους προστατεύσουν. Συνεπώς, οι σχετικοί ισχυρισμοί τους παρίστανται γενικόλογιοι». Περαιτέρω, ως προς τη συνδρομή του κριτηρίου της περίπτωσης δ' της παραγράφου 1 του άρθρου 86 του Ν. 4636/2019 (ότι δηλαδή η χώρα αυτή απαγορεύει την απομάκρυνση κάποιου, σε χώρα όπου κινδυνεύει να υποστεί βασανιστήρια ή σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία, όπως ορίζεται στο διεθνές δίκαιο) έγιναν δεκτά με την προσβαλλόμενη πράξη της Επιτροπής Προσφυγών τα εξής: «Η Τουρκία, όπως προεκτέθηκε, ήδη φιλοξενεί περισσότερα από 2,75 εκατομμύρια Σύρους στο έδαφός της, εκ των οποίων, σύμφωνα με την έκθεση της AIDA, έως την 7η Δεκεμβρίου 2017 είχαν λάβει προσωρινή προστασία οι 2.291.900. Λαμβάνοντας υπόψη τα ανωτέρω δεδομένα, η Επιτροπή κρίνει ότι πληρούται και το δ' κριτήριο». Εξάλλου, ως προς τη συνδρομή του κριτηρίου της περίπτωσης στ' της παραγράφου 1 του άρθρου 86 του Ν. 4636/2019 (ότι δηλαδή ο προσφεύγων έχει σύνδεσμο με την εν λόγω τρίτη χώρα, βάσει του οποίου θα ήταν εύλογο για αυτόν να μεταβεί σε αυτή) έγιναν δεκτά με την προσβαλλόμενη πράξη της Επιτροπής Προσφυγών τα εξής: «(οι αιτούντες) διέμεναν στην Τουρκία για διάστημα τριών (3) εβδομάδων. Κατά το ως άνω διάστημα δεν αντιμετώπισαν ουσιώδη προβλήματα από τις τουρκικές αρχές».

9. Επειδή, με το προεκτεθέν περιεχόμενο η προσβαλλόμενη πράξη είναι πλημμελής αιτιολογημένη, κατά τον βασίμως προβαλλόμενο σχετικό λόγο ακυρώσεως. Τούτο διότι, η Επιτροπή δεν εξέτασε, ως όφειλε, σε εξατομικευμένη βάση, κατόπιν συνεκτίμησης των προσωπικών περιστάσεων των αιτούντων και, ιδίως ότι πρόκειται για μονογονεϊκή οικογένεια με ανήλικα τέκνα (κορίτσια), αν πληρούνται στην περίπτωση τους ατομικά τα κατά νόμον κριτήρια για τον χαρακτηρισμό της Τουρκίας ως ασφαλούς τρίτης χώρας. Εξάλλου, η Επιτροπή έκρινε ότι συντρέχει στην περίπτωση των αιτούντων σύνδεσμος με την Τουρκία, καθόσον στη χώρα αυτή διαμένουν, κατά τα γενόμενα δεκτά με την προσβαλλόμενη απόφαση, 2,75 εκατομμύρια Σύροι, χωρίς, ωστόσο, να εξετάσει εάν, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις της παρούσης υποθέσεως, στοιχειοθετείται ο απαιτούμενος κατά νόμον σύνδεσμος, βάσει του οποίου θα ήταν εύλογο για τους αιτούντες να μεταβούν στην τρίτη αυτή χώρα, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στην πέμπτη και έκτη σκέψη (πρβλ. 2347, 2348/2017, πρβλ. απόφαση της 14ης Μαΐου 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU και C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2021, Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Ουγγαρίας, C-821/19, ECLI:EU:C:2021:930). Για τον λόγο, επομένως, αυτόν, βασίμως προβαλλόμενο με την κρινόμενη αίτηση, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι μη νόμιμη και πρέπει να ακυρωθεί, ενώ παρέλκει ως αλυσιτελής η εξέταση των λοιπών λόγων ακύρωσης.

10. Επειδή, κατ' ακολουθία των ανωτέρω, το Δικαστήριο κρίνει ότι η κρινόμενη αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή, να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη πράξη και να αναπεμφθεί η υπόθεση στη Διοίκηση για νέα νόμιμη κρίση, κατά το σκεπτικό της παρούσας. κατ' εκτίμηση δε των περιστάσεων, να απαλλαγεί το καθ' ου Δημόσιο από τη δικαστική τους δαπάνη (άρθρο 15 παρ. 2 εδ. γ' του ν. 3068/2002, και άρθρο 4 παρ. 1 περ. στ' του ν. 702/1977, και άρθρο 275 παρ. 1 εδ. ε' του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δέχεται την κρινόμενη αίτηση.

Ακυρώνει, σύμφωνα με τα εκτεθέντα στο σκεπτικό, την ____2020 απόφαση της 13ης Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών της Αρχής Προσφυγών.

Απαλλάσσει το Δημόσιο από τη δικαστική δαπάνη της αιτούσας.

Η διάσκεψη του Δικαστηρίου έγινε στην Αθήνα, στις 05 Ιανουαρίου 2023 και το πρωτότυπο υπογράφεται από την αρχαιότερη δικαστή της σύνθεσης λόγω τοποθέτησης του Προέδρου Πρωτοδικών Δ.Δ. Παναγιώτη Τσόγκα σε άλλο Τμήμα του Δικαστηρίου.

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΗ ΔΙΚΑΣΤΗΣ

ΠΟΛΥΤΙΜΗ ΦΡΥΔΑ

Δημοσιεύθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, κατά τη δημόσια συνεδρίαση στις 31 Ιανουαρίου 2023 με τη συμμετοχή στη σύνθεση της Πολυτίμης Φρύδα, Πρωτοδίκη Δ.Δ., ως Προεδρεύουσας, αντί του Παναγιώτη Τσόγκα, λόγω της πιο πάνω υπηρεσιακής μεταβολής.

Η ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΗΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΠΟΛΥΤΙΜΗ ΦΡΥΔΑ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΣΤΟΡΑΣ